

TÉRDRE KÉNYSZERÍTVE?

Nem felejtünk, képviselő urak!

Lapunk olvasói emlékez(het)nek rá, hogy a szakszervezeti vagyon kérdése már több mint egy esztendeje napirenden van. Igaz, hogy a vagyonvita jelentős energiákat kötött le, a vagyonmegosztás mikéntje és hogyanja megosztotta a szakszervezeteket, de az is igaz, hogy a vagyon rendezését nem lehetett megkerülni, a vitákat nem lehetett megspórolni.

Az MSZOSZ kezdettől fogva belátta a vagyonmegosztás szükségességét, s több alkalommal terjesztett elő különböző variációjú javaslatokat. Egyes alkalmakkor már úgy tűnt, sikerül a megegyezés, az utolsó pillanatban azonban mindig meghiúsult a konszenzus. Legutóbb június 25-én álltak a legközelebb a megállapodáshoz, amikor a Liga kivetélivel a hat szakszervezeti tömörülés már egyetértésre jutott, később azonban a munkástanácsok visszavonták beleegyezésüket.

Nem véletlen, hogy az SZDSZ hatása alatt álló Liga és az MDF által pártolt munkástanácsok nem írták alá a megállapodást. Résztben azért, mert nem elégítette ki őket az ajánlott vagyonrész, de legfőképpen azért, mert nem is akartak megegyezni. Ha ugyanis létrejön a megállapodás, akkor a vagyon ürügyén nem lehet tovább bíráltni, támadni az MSZOSZ-t. Már pedig az volt (és maradt) a fő cél: meggyengíteni, szétzilálni az MSZOSZ-t és tagszervezeteit, hogy megerősödhesse a Liga, és átvehesse a vezető szerepet a szakszervezeti mozgalomban.

Ebben a törekvésében a Liga maga mögött tudhatta (és tudhatja) az SZDSZ-t, a munkástanácsok pedig az MDF-et. Az új hatalmi elit ugyanis úgy ítélte meg, hogy a politikai rendszerváltás csak a szakszervezeti mozgásban nem ment végbe, hiszen megmaradt a SZOT utódsszerve, az MSZOSZ. Nemcsak túlélte a rendszerváltást, hanem ez a szövetség jelenleg is a legnagyobb létszámú és legbefolyásosabb szakszervezet, amely június 13-ra még figyelmeztető sztrájkot is szervezett.

kivéve — a parlamenti pártokat. Az MSZOSZ szála lett a jobb-középre nézők szemében. A jelenleg hatalmon lévőknek és a közeljövőben kormányzásra aspiráló pártoknak nem olyan szakszervezetekre van szükségük, melyek a piacgazdaság fejlesztéséi közepette sztrájkokat szerveznek, hanem olyanokra, melyek lojálisak, engedelmesek, tükrözik a hatalmon lévők szellemiségét, tiszteltetben tartják akaratát. Az MSZOSZ nem ilyen. A Ligában és a munkástanácsokban „lehet fantázia”, hiszen a június 13-i sztrájkfelhíváskor már „bizonyították”.

E cél valóra váltásának eszköze a vagyonmegosztás, és a szakszervezeti tagság megújításának kikényszerítése. Ezt, mint emlékeztetés, már tavaly kezdeményezte a Köszeg- és Matyi-féle indítvány, s most, július első hetében ezért terjesztette be törvénytervezetét Palkovics Imre MDF-es, Matyi László SZDSZ-es és Rockenbauer Zoltán Fidesz-es képviselő.

A szakszervezeti vagyonnal és a szakszervezeti tagdíjfizetéssel kapcsolatos törvénytervezéssel kapcsolatos törvénytervezéssel napirendre az Országgyűlés, rekordgyorsasággal tárgyalta meg és — az MSZP kivételével — messze-menő egyetértéssel fogadták el a képviselők.

Miért volt e nagy sietség? Hogy megakadályozzák az MSZOSZ „vagyonátmentését”, meggyorsítsák a szövetséghez tartozó tagszervezetek széthullását. Pedig a képviselőknek lettek volna sürgősebb teendőik is, akadtak volna fontosabb témái is a parlamentnek. Például azoknak a kérdéseknek a megtárgyalása, amelyekre a kormány ígéretet tett a június 13-i figyelmeztető sztrájk lefújására. Olyan tárgyköröknek kellene kapniuk sürgősséget, amelyek a gazdasági rendszerváltást segítik, a munkavállalók nagy tömegeinek életviszonyait meghatározzák. Elsőbbséget kellene élveznie például az *érdekegyeztetés* rendszerét, az *üzemi tanács* választását szabályozó törvények megalkotásának.

mereteik vannak a képviselő-knek a szakszervezetek működéséről, belső életéről, mit tudnak a szakszervezeti munka sajátosságairól.

Ők azonban — a szocialisták távollétében megtartott szavazáson — 211 igen, 2 nem és 4 tartózkodás mellett megszavazták „A szakszervezeti vagyon védelméről, a munkavállalók szervezkedési és szervezeteik működési esélyegyenlőségéről” szóló törvényt. Göncz Árpád pedig néhány nap múlva aláírta a dokumentumot, s így az kihirdethetővé vált.

Mi a lényeg?

Mit jelent ez tulajdonképpen? Két törvényről van szó. Az egyik kötelezővé teszi — a hatályba lépés napjától számított 30 napon belül — minden szakszervezeti tagnak, aki a jövőben is az akar lenni, *nyilatkoznia* kell: tagdíját átutalhatja-e vállalkozás szakszervezetéhez. A munkáltatók pedig, ha akarják, vállalják ezt, ha nem — nem. Ezzel gyakorlatilag az érintett munkavállalók korábbi nyilatkozatait semmisnek nyilvánították.

A másik törvény szerint a szakszervezeti vagyonról, illetve a szakszervezetek kezelésében lévő állami tulajdonú vagyonról szavazást kell készíteni. Létre kell hozni egy négytagú igazgatótanácsot. Neve: VIKSZ. E testület négy szakszervezet képviselőiből állna, és a felosztásra váró szakszervezeti vagyon igazgatná addig, ameddig sor kerül a szakszervezeti választásokra.

A július 12-i parlamenti döntés élen visszhangot váltott ki és megosztotta a közvéleményt. Visszatetszést keltett az országgyűlés döntőbírói szerepvállalása a vagyonmegosztási bíráskodás a munkavállalók és érdekvédelmi szervezeteik *lebecsülését* jelenti, hiszen a parlamenti beavatkozás a szervezett dolgozóak megkérdőjezése nélkül történt. A munkavállalók felnőtt emberek. Ha tavaly tavasszal el tudták dönteni, hogy kire szavazzanak, akkor a vagyonmegosztást is rájuk kellett volna bízni.

Érthető, hogy sokan tragikusnak, diszkriminatívnek, *méltánytalan* tartják a parlamenti döntést. Elfogadhatatlannak tartják, mert végrehajthatatlan. Sújtja a munkavállalókat, *rontja az érdekvédelem feltételeit*. Precedenst teremt arra, hogy ha most beavatkozzunk az országgyűlés a szakszervezetek belügyeibe, akkor azt megteszi máskor is. Amikor csak akarja. Hiszen a kényelmes többség mindent megszavaz. Ez azonban sérti a demokráciát. Azzal a veszéllyel jár, hogy az érdekvédelmi és törvényhozói funkciók összeolvadnak, és a politikai érdekek az érdekképviselők érdekei elé kerülnek. A parlamenti döntés nemcsak visszavágás a június 13-i sztrájkfelhívásért, de akadályozza az erős szakszervezetek létrejöttét, éppen akkor, amikor a legnagyobb szükség lenne rájuk. Nem véletlen, hogy az MSZP és az MSZOSZ után több szakszervezeti szövetség is bejelentette, az *Alkotmánybíró*sághoz fordul.

Magunk, szaktársak!

Természetesen nem mindenki nyilatkozott elítélően a parlamenti döntésekről. Vannak, akik *önkritikusabban* ítélik meg, mondván, a kialakult helyzethez az MSZOSZ magatartása is hozzájárult. És akadnak olyanok is, akik *örvendezve* reagálnak a határozatokra, mert — véleményük szerint — így igazságos a dolog, tiszta helyzet teremődik, és létrejön az esélyegyenlőség is.

Megkaptuk a parlamenti lelkét, a feladatokat meg kell oldani. Ne üljünk ölbe tett kézzel, *ne várjunk csodákra*, ne hagyjuk magunkat térdre kényszeríteni és szétverni! A konfliktus — amelyhez hozzá kell szoknunk — teremőerő is egyben. Magunkat csak magunk segíthetjük. Szedjük össze magunkat és lássunk (szakszervezeti) munkához!

Most az látszik a legfontosabbnak, hogy mindenki megismerkedjék az elfogadott törvény szövegével, szellemével, és minden szakszervezeti tag, testület gondolja végig tartalmát, értelmezze azt, és alakítsa ki viszonyát hozzá.

Ezek a törvények rosszak, de meghozottak. Ezt a tényt nem hagyhatjuk figyelmen kívül. Gondolkodó, konstruktív hozzáállásunkban a szakszervezeti tagság érdekei a meghatározók. Különbséget kell tenni a két törvény között. Minthogy a törvényalkotóknak az volt a céljuk, hogy anyagilag megrendítsék az MSZOSZ tagszervezeteit és presztizsüket csökkentésük, itt az a legfontosabb, hogy *megőriz-* zük a szakszervezeti vagyon. A tagság megújításában, a tagdíjfizetés önkéntességében pedig *gyorsan* kell lépni. El kell jutni minden egyes szakszervezeti taghoz. Minthogy a szakszervezetek tagsági támogatottsága *lesz a döntő*, ez a legfontosabb. Az, hogy *minél* többen aláírassukkal újítsák meg tagságukat. Ez lehet a *legcsattanósabb* válasz Palkovics úrnak, az MSZOSZ szétverésében reménykedőknek.

Tudnunk kell, hogy *alkotmányellenesnek* nyilvánították a bizalmiak egyetértési jogát is. Nem mindegy, kik lesznek a tisztségviselők. *Másfajta* szakszervezeti munkára lesz szükség. Elkeserednünk azonban nem szabad, mert gúzsba kötve nem lehet táncolni. Voltunk, s minden bizonnyal leszünk is még nehezebb helyzetben.

Gondoljunk arra, hogy minden rosszban van jó is. A benünket sújtó, rossz törvényekkel együtt az is világossá vált, hogy ki hol áll, melyik párt, szakszervezet és országgyűlési képviselő mit akar, milyen szakszervezetet szeretne. Megszabadultunk maradék illúzióinktól is. Pontosabban látjuk, *mit várhatunk* ettől a kormánytól és ettől a parlamenttől, hova rangsorolják a munkavállalók tényleges fájdalmait, feszítő gondjait.

Miben bízhatunk? Saját belső erőforrásainkban, ismereteinkben, *nyolc évtizedes tapasztalatainkban*. Vállalnunk kell a bátrabb politizálást, a *harcosabb érdekvérvényesítést*. És persze *ne felejtsük*: emlékezzünk majd, és emlékeztessük a képviselő urakat, jönnék még új választások...

Kárpáti Sándor

Egyedül vagyunk

Nos, hát akkor kimentek, eltávoztak, kivonultak.

Itt maradtunk egyedül.

Nekihezhetünk a tatarozásnak.

Nem kis feladat.

Eltávoztak, igaz, egy-két bomba még a földben maradt, s az elhagyott lahtanyák környékén puskagolyókat gyűjtenek gyerekeink; amerikai és német szakemberek szerint annyi okatlanul kiöntött olaj került földjeinkbe, hogy nyugodtan fűtőtornyokat telepíthetnénk föléljük.

Mit számít ez ma már. Egyszer talán megegyezünk abban is, ki mennyivel tartozik a másiknak, s eljön az az idő, amikor nullszaldósak leszünk.

Akkor aztán leülhetünk egy szép, nagy virágokkal díszített kerekasztal mellé, s megbeszélhetjük, hogyan tovább.

Politikusaink ott az asztalnál, mi egyszerű honpolgárok meg adandó alkalmakkal egymás közt, de van egy olyan érzésem, hogy nekünk lesz egyszerűbb dolgunk. Mert mi talán egyszerűbben fogalmazunk, s napi gondjainkról is kendőzetlenebbül tudunk beszélni.

Gondolom, mindenki előtt világos nálunk, Záhonyon túl sem egyszerű az élet, s úgy tűnik, holnap sem lesz az.

S ha körbetekintünk, hol igen?

Most aztán jól itt maradtunk, s ezt az egyedüllétet ünnepeztük június 30-án nagy csinnadrattával, beatezenével, kirakodóvásárral, folklórműsorral, meg mit tudom én, mivel.

S most nagyon egyedül maradtunk. A mohácsi vész óta talán először. Északi szomszédainknak eszük ágában sincs sirva fakadni örömkömben, ha felkeressük őket, keletebbre sem imádnak minket, ha ősi dák földre lépünk, a délieknek meg kisebb gondjuk is nagyobb annál, mint hogy velünk foglalkozzanak.

A nyugati sógornak meg afféle szegény rokon vagyunk, kinél jól lehet enni, fogat csináltatni, meg hajat ondóltatni.

Másnap aztán újra egymás torkát kutatjuk, hárpótlási törvényen kínlódunk, szakszervezeti vagyonot osztunk, szidjuk egymást, mint a bokrot, már megint az enyém, tied kerül előtérbe. S hol marad az övé?

Az övé, aki a sétáló Váci utca padján hegedül, s lába előtt foszlott kalapja, vagy azé a kis hölgyké, aki arról énekel: anyám elhagyott, apám munkanélküli, s így kerek az egész?

Kimentek, eltávoztak, kivonultak. Mi meg maradtunk, s elkezdhetünk egymással törődni.

Vajon tudunk-e felnőtt módon, „támasz” nélkül élni, dolgozni, előrehaladni, hiszen az egyedüllétben az utóbbi négy százötven évben nemigen volt részünk.

Felnőtté kell végre válnunk!

-Veégh-

Ennyire sürgős?

Mindez idegesítette a kormánykoalíciót, s — az MSZP-t

E SZÁMUNK TARTALMÁBÓL:

Több száz csomag az „elfekvőben”

2. oldal

Szatmárban jártunk

3. oldal

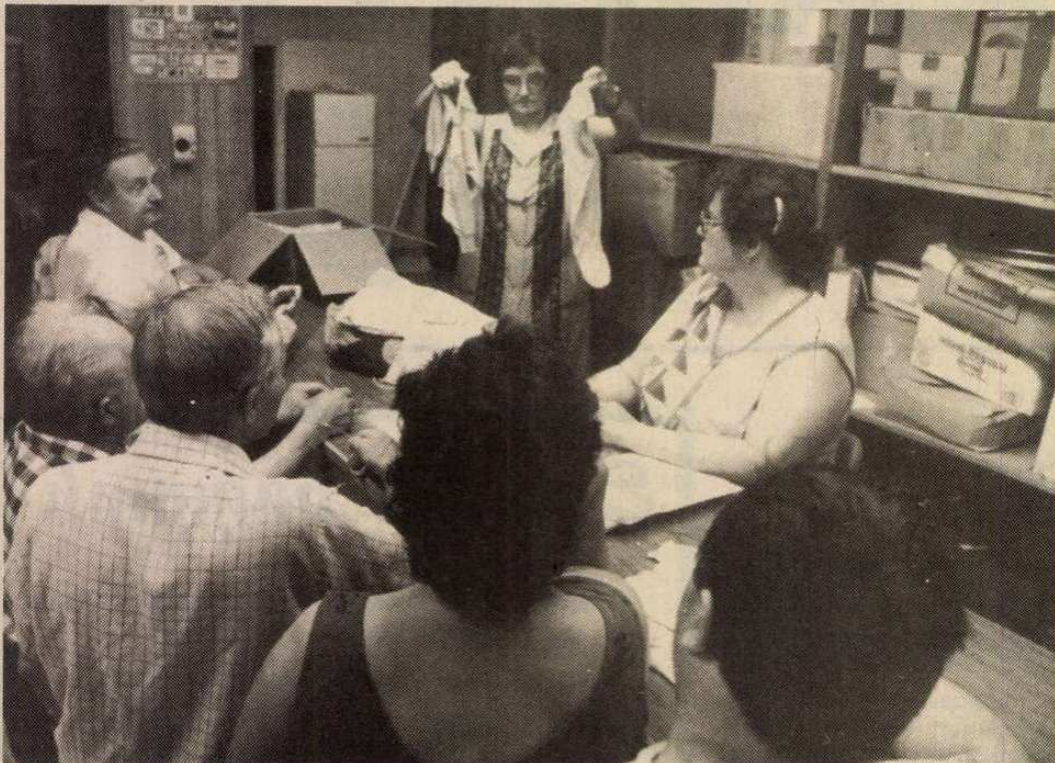
Együtt a csapat vasárnap is

4. oldal

Keresztretjtvény

4. oldal

Több száz csomag az „elfekvőben”

A Verseny utca 12.-ben van az ország egyetlen csomagnyomozó-csoportja. A Mózgóposta Csomagfeldolgozó és Vámkészítő Üzemhez tartozik. Heten vannak, többségük régi postás. Az egy szem férfi a legifjabb, korát és munkaviszonyát tekintve is, három hónapja vették fel a közelmúltban elhunyt, kedves kollégájuk, *Koroncz József* helyére. *Kovács Lászlóné, Angéla* tizenhét éve dolgozik itt, 1980 óta vezeti a csoportot. Egy délelőttre idegenvezetővé változott, hogy megismertessen munkájuk rejtelmeivel.

A nevük kicsit félrevezető, mert nem a csomagok, hanem a címzettek után kutatnak. Nemcsak én gondolom így, hanem azok is, akik reklamációjukkal megkeresik őket, abban a reményben, hogy választ tudnak kapni arra, merre lehet a csomagjuk, amit hiába várnak. Itt azonban csak — általában — abban tudnak segíteni, hogy melyik hivatalban érdeklődjének.

Ide, a Verseny utca 12.-be azokat a csomagokat hozzák, amelyeket nem tudnak kézbesíteni. A kézbesíthetatlenség (még leírni is nehéz ezt a szót!) oka iránt érdeklődöm.

— A címzett ismeretlen, gyakran a feladó is — mondja Angéla. — Leggyakrabban a függőcímkék vesznek el, kosárról, zsákról, bőröndről, műanyag kannáról. Amik a szállítószalagon estek le, azokat elküldik nekünk, sok esetben tudunk is azonosítani. Előfordul, hogy víz éri a címezést, olvashatatlaná válik. Az is megesik, hogy gyenge, nem megfelelő a csomagolóanyag, kiszakad. Olyan csomagok is jönnek hozzánk, melyeket postafiók számára címeztek, s emiatt nem kézbesíthetők.

Egy ma érkezett csomagcskát mutat, melynek címzettje a V. Team, 1399 Bp. Pf. 701/600. Tartalma egy videokazetta.

— Mi már fejből tudjuk, hogy az irányítószám melyik hivatalhoz tartozik, kiállítunk egy „visszajelentés”-t a küldeményre vonatkozó adatokkal, és kérjük az utca szerinti címet. Náluk könnyű megtalálni, mert fiókbeírásokról naprakész a nyilvántartásuk. Mi képtelenek vagyunk követni az állandó változásokat, még a Cégbíróság is nehezen birkózik ezzel. Különben a vállalatok nemcsak a postának okoznak ezzel pluszmunkát, hanem önmaguknak is kárt okozhatnak a kézbesítés elhúzóda miatt.

Árverezés kéthetenként

— Mennyi kézbesíthetetlen csomag kerül ide?

— Havonta 250-300, ünnepi csúcsgörögben 400. Az erre a munkára is rendszeresített járat minden reggel megjelenik nálunk, átadják a csomagokat az okiratokkal, zárlatjegyzékekkel. Az átvéő raktáros és jegyzőkönyvvezető csomagnyilvántartó lapot készít, feltüntetve azon minden adatot, ami a küldeményen szerepel. Ha sem a címzettet, sem a feladót nem tudtuk megtalálni, egy évig őrizzük a csomagot. Persze a tartalomtól függően. Mert ha romlékony élelmiszerről van szó, kiszedjük, hűtőszekrénybe vagy a hűvös kamrába tesszük, amit természetesen rávezetünk a nyilvántartó lapra.

A kamra polcain most csak három tálca volt, az egyiken egy rúd téliszalámi, a másik kettőn narancs és már megsárgult uborka.

— A hűtőszekrényeket és a tejtermékeket egy idő után be kell szolgáltatnunk a Köjárnak.

— Mi történik a csomaggal, ha lejár az őrzési idő?

— Árverezzük, vagy ha erre

alkalmatlan, megsemmisítjük. Árverezzük például a ruhanevet, a cipőt, a játékokat, a különböző alkatrészeket, kozmetikai és piperecikket, konzerveket, originál csomagolású cigarettákat. Az indulási ár megállapításában már van gyakorlatunk. Az élelmiszerekkel nem sokat várunk, ilyenkor nyáron gyakran kerülnek hozzánk zöldségfélék, paradicsom, paprika, ezeket nem hagyjuk megromlani, gyorsan kiárusítjuk.

Átme gyünk az árverezési szobába, mely az udvarra nyílik. Szép, tiszta helyiség, egy pult választja ketté. Nagy dobozok sorakoznak a polcokon meg a pulton is. Mellettük ott van a pontos lista, mi mindent fognak árverezni — melyik csomagból — a közeli napokban.

— Az árverezés mindig csütörtökön van, kéthetenként, néha havonta, a készlettel függően. A dátumot a főépületben is, a mi kapunkon is kifüggesztjük. Vannak törzsvásárlóink; első sorban a környékből. Jellemzően rendben mennek a dolgok, csak néha fordul elő, hogy valaki viccből, netán bosszúból licitál, felhajtja az árat. Ha ezt tapasztaljuk, figyelmeztetjük. Persze megesik, hogy az illetőnek saját pénztárcája bánja.

— Előfordult már, hogy valami izgalmas dologra bukkantak a felbontott csomagban?

— Igen, persze, ennyi év alatt... A legemlékezetesebb egy ruhacsomag volt. Amikor kibontunk egy küldeményt — mindig bizottság teszi —, meg kell néznünk a zsebeket is. Nos, egy férfizakó belső zsebében 26 darab ezüst nyakláncot találtunk. A címzett nem került elő, a csomagot nem kereste senki. Lehet, hogy a feladó sem tudta, milyen érték volt a küldeményben. Az a rendelkezés, hogy a nemesfémek csak a BAV-nak kiálhatjuk fel megvétele.

Megtudtam, hogy a kiárusításból származó pénzt az MCSV pénztárába fizetik be.

annak bevétele gyarapítja. Talán 155 ezer forint folyt be.

— És mi történik, ha a címzett akkor jelentkezik, amikor már elárverezték csomagjának tartalmát?

— Kiutaltatjuk az illetőnek azt az összeget, amit a csomagért kaptunk. Erről ugyanis pontos nyilvántartást vezetünk.

Nem ismerem az épület korát, de hogy régi, azt sejteti a pincébe vivő masszív, vas csigalépcső, kovácsoltvas korlátal. Ez az egykori pince most szépen kialakított raktár, menynyezetig fehér csempe, padló-csempe, fénycsöves világítás.

A tágasan elhelyezett salgópolcokon jól áttekinthető — és nyilvántartható — a készlet. Érzékszerveim közül eddig főleg a fülem volt szolgálatban, most bevettem a szememet is, mert itt láthatók témám főszereplői, az elfekvő csomagok. Megvallom, kicsit tartottam ettől a leereszkedéstől, lévén orrom túl érzékeny, de fölösleges volt aggodalmam, mert hihetetlen a rend, a tisztaság.

— Naponta ellenőrizzük a raktárkészletet, hogy nem romlik-e valami. Olyan sok minden nem romolhat a növényfélék közül, mert ide csak a zsákos krumpli kerülhet. Bár kelleme-sen hűvös a levegő, az egyik zsák sündisznóvá változott, sűrűn ágaskodnak belőle a csírák.

Odébb felfedezek egy mádkalítottat.

Madarak, lőtt vadak

Ez itt ragadt nálunk, úgy tizenöt éve — nevet Angéla —, gondoltuk, hasznát vesszük, ha néha madár kerül hozzánk. Hasonló a sorsa ennek a fémketrecnek — mutatja —, ha néha csirkék kerülnek a fogságunkba, ide rakjuk át őket. Egy selejtezésnél raktunk félre kukoricát is, az állatok éhhalála ellen.

Egy csodaszép rödlit látok. Nem vette át a címzett — halom —, s látom az okot is, megsérült szállítás közben az egyik talpfa. Ilyen esetben a postától kártérítést követelnek. Feltéhetően azok is, akik hiába várták a hűsülteres marmonkanna bort, mert itt sorakozik jó néhány repedten, üresen. De vannak itt teli kannák is, egyelőre azonban cím nélkül.

Nagy kupac csomaghoz érkezünk, ezeket a címzettek nem vették át, a feladók pedig nem tartottak rájuk igényt.

— Megvallom őszintén, néha félünk kibontani az ilyen küldeményeket, mert nem tudhatjuk az okát, miért nem kell egyik félnek sem. Annyi rosszat hall, olvas az ember. Előfordulhat, hogy a címzettel akarnának kitolni, és a postás fizet rá... De az eddigi tapasztalatunk az, hogy főleg egymást elhagyó házastársak portós küldeményeiről van szó.

— Szerencsére irtóztató dolgok most nincsenek sűrűn, de néha előfordul — meséli Angéla. — Került már ide döglött csirke, feltehetően a feladó a Köjárnak szánta, hogy vizsgálják meg a pusztulás okát. Volt már lőtt fácán, meg nyúl is... No meg gyakrabban a disznó-nak az a bizonyos része, amit nem jóakarónak szoktak küldeni.

Egy véka száraz kenyérnél megállva utolsó kérdésem ez volt:

— Hány csomagot őriznek jelenleg?

— 680 csomag van most raktárunkban.

Elfutott a délelőtt. Amikor elköszöntem, az íróasztalok átalakultak étkezőzé, mert elérkezett az ebéddő. Jó étvágyat kívánva búcsúztam.

Bánhidi Éva

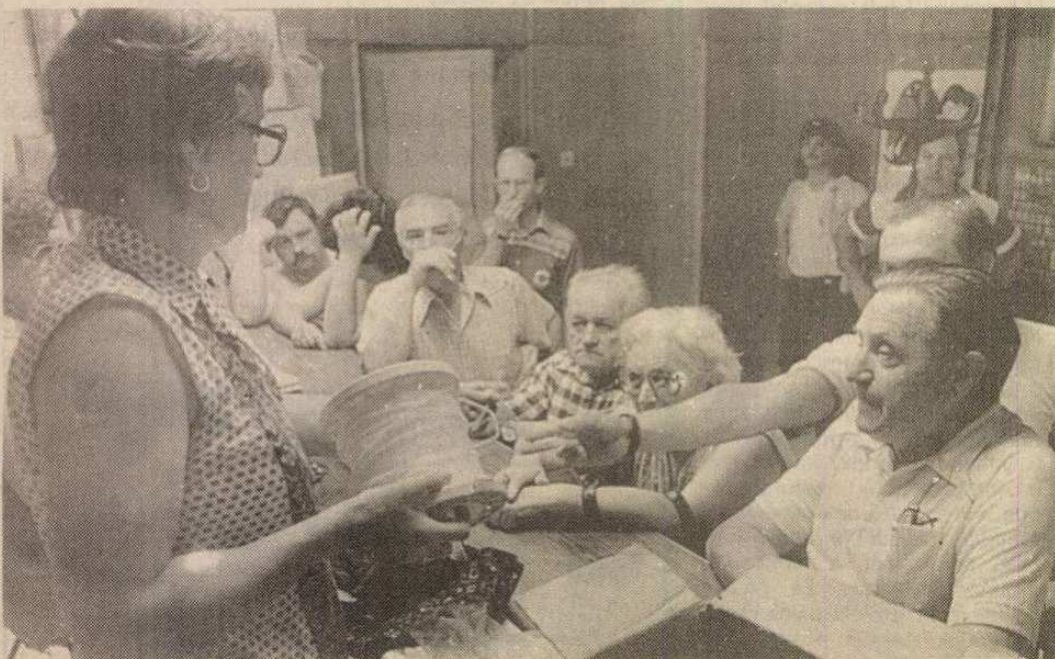
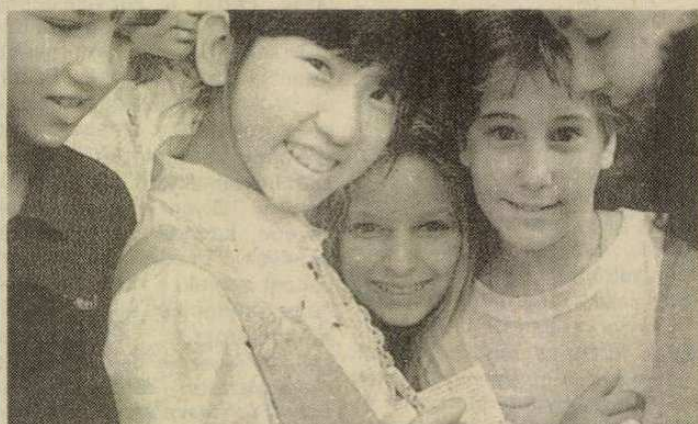
Tüneményes kínai gyerekek Boglárlellén

Tudom, az ember vigyázzon a jelzőkkel, de ha megköveznek is, a címben szereplő „tüneményes” szót akkor is vállalom. S ez értendő arra a 150 magyar kislányra is, akik a messzi Kínából érkeztek, s a postás-gyermeküdülőbe látogató öt, 11—13 éves kínai kisleányt és fiút elhalmozták áradó szeretetükkel.

Régi tapasztalat: nincs a világnak olyan gyermeke, aki ne tudna szót érteni más nemzetiségű társával, ha akarja. Nos, ezek a gyerekek akarták, s ebből a szándékból egy alighanem sokáig kedves emlékként megmaradó közös énekléssel, játékkal tarkított nagyszerű nap sikeredett. *Gáspár Józsefné* üdülővezetőnek, *Greschner Mária Magdolna* táborvezetőnek, s helyettesének, *Angelét Bertalannak* tulajdonképpen egyszerű dolga volt: biztosítani a gyerekek szórakozásának hátterét. Egyszerű? Mielőtt bárki is irigyelné őket, gondoljanak bele, mennyi munkával jár turnusonként 150 gyermek zavartalan nyaralását megoldani. S mindezt olyan magas színvonalon, ahogy ezt Boglárlellén teszik. 8400 forint a költség, amelyből a szülő 1820 forintot fizet, a többit szak-szervezetünk.

Ezt a tényt még *Fu Zhiliang* úr, a Kínai Népköztársaság nagykövetségének I. titkára is megsüvegelte, pedig ha valaki, akkor ő biztosan tudja, mit ér egy ilyen támogatás!

— v. á. —

Szeptemberben nyit a Benczúr

Két évvel ezelőtt, 1989 szeptemberében hagytuk el a Postás Művelődési Központ Benczúr utcai épületét. Ekkor kezdődött ugyanis a ház felújítása.

Kevesen tudják, hogy az épület több mint 60 éve a postás dolgozók tulajdona. 1930-ban vásárolta meg a Magyar Királyi Posta az Egyedi családtól. A vételárat a postások nyugdíjjárulék-alapjából teremtték elő.

E kis kitérő után nem titkolt örömmel adunk hírt arról, hogy

kétévi felújítási szünet után, 1991. szeptember 15-től újra megnyitja kapuit a Benczúr utcai otthon. A rekonstrukció ideje alatt egy kis változáson mentünk keresztül. Intézményünket a Postai és Távközlési Művelődési Alapítvány működteti, melyet a Magyar Posta utódvállalatai hoztak létre. Az alapító vállalatok szervezetei és dolgozói vagy ingyen, vagy kedvezményes díjazással vehetik igénybe szolgáltatásainkat.

Benczúr-napi randevú

A ház működésével, az épület és a kert, a szabadtéri színpad szépségével szeretnénk megismertetni minden érdeklődőt szeptember 15-én, vasárnap. Ezúton hívjuk meg e lap minden olvasóját és hozzátartozóját a BENCZÚR-NAPI RANDEVUNK-RA, amit 13 órától rendezünk a megszépült művelődési központban. Minden szakalkalmazottunk, klub-, tanfolyam- és művészeti csoportvezetőnk jelen lesz ezen a napon, és felvilágosítást ad, bemutatót tart csoportjának munkájáról. Lesz játszóház, reneszánsz teaház, smink- és táncbemuta-

tó, természetgyógyászati szaktanácsadás és még sok érdekesség. A bemutatók és tanácsadások mellett műsorokat is rendezünk. 14 órától gyerekeknek szól „Házasodik a vakond” címmel a Staféta együttes zenés műsora, melyben *Giczi István* bűvész is fellép. Táncstúdióink bemutatóját követően 17 órától „Nekünk találkozni kellett” című műsorával *Zárai Márta* és *Vámosi János* lesz a vendégünk. Este 19 órától művelődési központunk Erkel Ferenc Zeneiskolájának hallgatói és tanárai adnak dzsesszkoncertet.

Új és régi ajánlataink

Az évadnyitót követően a hagyományos programok mellett számos újdonságot kínálunk a postai, távközlési dolgozóknak és családtagjaiknak.

Gyermekeket várunk a kézműves-foglalkozásokra kéthetente szombat délelőttönként, keddenként a szobrászkörbe, a hétköznapi és hétköznapi nyelvtanfolyamokra, valamint a gyermektornára, melynek játékos foglalkozásai a Waldorf iskola pedagógiai elvei szerint épülnek fel.

Továbbra is élnek *szakmai és hobbi klubjaink*: az innovációs klub, az övönök klubja, a kertbarátok, a társastáncstúdió. Most indul útnak fotó- és videoklubunk. Fiataloknak ajánljuk *társastánc* tanfolyamainkat, fogyni, kondíciójukat megőrizni kívánóknak a *kondicionálótornánkat*.

*Szabadidős közösségeink*be elsősorban *nyugdíjas* dolgozókat várunk, így a képző- és zeneművészet, az amatőrfilm és a technikai fejlődés iránt érdeklődőket. Nyugdíjasklubunk minden kedden előadásokkal, zenés műsorokkal, kirándulásokkal, szabad klubnapokkal várja tagjait.

Szeretnénk segíteni az önképzésben, továbbtanulásban. *Zeneiskolánk* klasszikus és dzsessztanszakán neves szaktanárok tanítanak. Ugyancsak évek óta eredményesen működik *képző-művészeti stúdióink*, népszerűek közép- és felsőfokú tanulmányokra előkészítő tanfolyamaink.

Másodízben szervezünk *videóműsor-készítői*, *-szerkesztői* tanfolyamot. A tanfolyam hallgatói a vizsgákat és a vizsgafilm elkészítését követően a megszerzett ké-

pesítés birtokában sokat segíthetnek a vállalatok dokumentációs, oktatói és pályaválasztási tevékenységében.

Idén indítjuk el *retorikastúdióinkat*. 48 órás tanfolyamunkon a nyilvános és társadalmi szereplésre szeretnénk felkészíteni a hallgatókat. Lesznek *nyelvtanfolyamok*, *szabás-varrás*, valamint *virágkötésművelődési* tanfolyamok is.

Ugyancsak újdonság a *személyiségfejlesztő és öngyógyító pszichotréning*, melynek célja a szellemi kiegyensúlyozottság, a konfliktusmegoldó képesség és az önbizalom növelése. Három fokozatban alap-, közép- és felsőfokon hirdetjük meg a tavaly nagy sikert aratott *reflexológia* tanfolyamot. Első ízben szervezünk *gyógynövény-ismereti* tanfolyamot. Az előadásokon a gyógynövények gyűjtésével, tárolásával, hatóanyagaival, a betegségek gyógyításában való felhasználásával ismerkedhetnek meg a résztvevők.

A megjelenés a szépség, az ápoltság, az önismeret tükröke. „*A szépség iskolája*” tanfolyamunkon szeretnénk az érdeklődőknek segíteni, hogy megtalálják önmaguk szépségét.

Mind Ezek mellett különböző *szolgáltatásokkal* állunk látogatóink rendelkezésére. Klubkönyvtárunkban a könyvkölcsönzés mellett helyben olvashatnak napilapokat, folyóiratokat. Rendezvényekre, értekezletekre, családi ünnepségekre előzetes jelentkezés alapján terméket adunk, igény szerint éttermi vagy büfé szolgáltatással.

Beiratkozás, felvilágosítás

Lehetőségeinket és tevékenységi területünket csak vázolni tudtuk e néhány sorban. Ha intézményünket teljes egészében meg kívánják ismerni, kísérjék figyelemmel műsorfüzetünket és szórólapjainkat.

Munkatársaink a 122-8001 és a 121-7334 telefonszámon készséggel állnak rendelkezésükre. A tan-

folyamokba, klubokba, csoportokba *szeptember 16. és 21.* között lehet beiratkozni, munkanapokon 10–19 óráig, szombaton 9–12 óráig.

Várjuk a postai és távközlési dolgozók jelentkezéseit, észrevételeit, javaslatait.

Szabó Éva

MI ÚJSÁG ÖNÖKNÉL?

Szatmárban jártunk

Mielőtt bárki azt gondolná, az a mániám, hogy riportkészítés céljából az ország legtávolabbi településeit keresem fel, ki kell ábrándítanom.

Szó sincs ilyesmiről, egyszerű kíváncsiság hajt, szeretném a fővárostól távol eső környékek gondjait megismerni — melyekből eddigi tapasztalataim szerint bőven akad —, mindennapjainkról tudósítani. S ha alkalmanként elcsodálkozom, ne higgyék, ez azért van, mert naiv vagyok.

* * *

Szabolcs-Szatmár-Bereg megyében járok, annak is igen távoli végében, alig pár kilométerre Romániától, *Csenger* városában. Nagyon fiatal város, de egykori nagyközségi mivolta sem akadályozta meg abban, hogy Zsigmond király egykoron országgyűlést tartson itt, 1570-ben pedig a helvét vallásúak zsinatra gyűljenek össze. Ilyesféle „társas összejövetelre” mostanában aligha fog sor kerülni, bár ha a *Makovecz Imre* vezette tervezőintézet irányítása alatt készülő iskola és sportcsarnok felépül, ennek sem volna akadálya. S akkor talán a posta is új arcot nyerne, mert most bizony... szóval nem a legszebb az országban...

Marián Péterné hivatalvezető is tudja ezt, de mit lehet várni egy olyan városkában, ahol már most kb. 300 munkanélküli-segélyt kézbesít a hivatal, s ahol 45-50 milliós a havi forgalom, ott az új épület egyelőre vágyálom csupán. Az új templom viszont már épül.

* * *

Nyírbátorban még nincs szükség templom építésére. Ezt annak idején megtették az e tájat birtokló Báthoryak, s hogy ne legyen vita: egyet a katolikusoknak, egyet a reformátusoknak. Mindkét templom hazánk büszkesége, s ha az egykori fejedelmek mostanában erre lovagolnának s megállnának a postahivatal előtt, néhány aranypénzt bizonyára áldoznának felújítására. Elkelné. Az az érzésem, *Vilez József* hivatalvezetőnek volna egy-két ötlete, mire fordítsa.

— *Őn nyírbátori?*

— Nem, piricsei születésű vagyok. 1957 augusztusában kerültem a postához. Rövid ideig Miskolcon dolgoztam, majd elvállaltam az encsencsi hivatalt.

— *Kérem, ne haragudjon rá, de ezek a nevek számomra az égadta világon semmit sem mondanak.*

— Encsencs egy kisközség nem messze innen, Piricse ugyisintén. Encsencsre azért mentem, mert közel volt a csalá-

dom, s önálló lettem. „Magad uram, ha szolgád nincs...” Illetve bocsánat, volt két kézbesítőm.

— *Feltételezem, jól elvoltak egymással, s szó sem volt hübéri viszonyról, de meddig tartott ez az idilli állapot?*

— 1958-tól 1975-ig. Ekkor kerültem a nyírbátori posta élére.

— *Ez kapásból is több mint 15 év. Mi változott azóta, mi az, amit megtartana, s mi az, amit nem?*

— Én azt hiszem, valamikor borzasztó sok fölösleges munkát végeztünk, de felgyorsult az élet, és ezt követni kellett a postának is. Igaz, mi azért „kullogós” típus vagyunk, mert százszor meg kell gondolni, hogy újítsunk valamiben. Ami jobb, az természetesen a gépesítés s a munkaidő. 1958-ban még január 1-jétől december 31-ig nap mint nap nyitva voltunk, szombat, vasárnap is. Őszintén mondván nem hagynék én meg semmit a múltból.

— *Fegyelem, postai hűség?*

— Na persze, igen. Mostanában már semmi sem számít, csak a pénz. Ezen sem ártana elgondolkozni.

* * *

Ez idáig kétszer említettem templomot, most is erről lesz szó, bár a következő inkább — ne nagyzoljunk — csak kápolna. Ne kövessenek meg a hasonlatért, a kultúra kápolnája Nyíregyházán a szakszervezet művelődési háza. Itt aztán bevágott a privatizáció, s *Horváth Ferenc*, aki 1974. januártól igazgatója az intézménynek, könnyen lehet, hogy nemsokára söröstálcákat egyensúlyoz, s a kultúrához annyi köze lesz, hogy dalolva veszi el az érte járó pénzt.

— *Tudomásom szerint csak Budapestben és Szegeden van önközhöz hasonló postás művelődési központ.*

— 1932-ben a postatisztek, illetve altisztek vették meg az épületet a postasegylet részére. Telekkönyvileg is így jegyezték be.

— Az államosítások idején változott a helyzet, s a Postások Szabad Szakszervezetének nevére irták át. Két-három éve pedig a vezérigazgatóság vette át, főként a tatarozás, felújítás egyszerűsítése miatt, azzal a feltétellel, hogy ezt örökösen a postás dolgozók használják.

— *A városi önkormányzatnak tehát nincs beleszólási joga, ha jól értem.*

— Nincs. Legfeljebb segítettek minket, vagy olyasmit kértek: itt működjön a városi báliskola. Ez most is megvan 14 csoporttal.

— *14 csoport? Gondolom, nem kis létszámmal, s a bevétel sem pár fillér...*

— 20-25 fős csoportok vannak, s önelszámolási rendszerben tevékenykednek. Napi 800 forintot fizetnek, de mihelyt befizetik, tőlünk negyven százalékos vállalkozói adót levesznek.

— *Ez még mindig szép pénz...*

— Lenne, ha nem volna vilányszámla meg takarítási pénz.

— *Meg vizdíj stb. Ön korábban ezt társadalmi munkában végezte, s most?*

— Tiszteletdíjas vagyok, kb. 10 éve.

— *Engedjen meg egy megjegyzést. Valamikor Magyarországon voltak úgynevezett leányegyletek. Most ezen sokan mosolyognak, de ezeknek volt egy nagyon tiszta társadalmi funkciójuk, hovatartozást jelentettek. Aki oda belépett, ivott egy-két korsó sör, evett egy fleckent, egyszerűsítve a dolgot: jól érezte magát. Kultúrát is kapott. Most ennek vége szakad?*

— Úgy tünik, igen. Nagyon sok érték megy veszendőbe mostanában, s a mi művelődési házunk sem lesz kivétel.

— *Tapsolnék, ha irodalmi kávéház lenne...*

— Nem az lesz. Különben is, ki ér rá manapság társasági életet élni?

— *Őn sokat dolgozott egy szép ügyért, s most magánklubot nyit?*

— Valamit biztos csinállok, de semmiképp sem magánklubot.

— *Tudja mit, leirom: Horváth Ferenc nyíregyházi művelődési ház-vezető azért is optimista a jövőt illetően. Leirhatom?*

— Le.

— *Köszönöm, hogy ezt mondta...*

* * *

A mátészalkai egyes postán őriznek egy órát. A szerkezet 1982-ben örökre megállt, mutatói öt óra húsz percet mutatnak. Ezt az időpontot *Koleszár Sándor* hivatalvezető sem felejteti el, hiszen ezekben a pillanatokban rázza meg a robbanás a posta épületét. Az óra változatlan, de a hivatal 1987-ben új falak közé költözött. Jóleső a rend, érezhető, hogy a tervezésbe beleszólhatott a postai szakember is.

— Tényleg észrevenni? Mert igaz! — mondja nem kis büszkeséggel *Koleszár Sándor*. Minden hónapban felkértek, hogy vegyek részt a szakbizottsági üléseken, így aztán sikerült egy-két dolgot elérnem, például azt, hogy a felső szinten vendégszobákat alakítsanak ki.

— *Megváltozott az életük azóta?*

— Meg, de amit az előzőekben elértünk, ahhoz most is ragaszkodunk. Én 1962. február 5-e óta vezetem a hivatalt; azóta egyfolytában ötös minősítést kapunk. Tudomásom szerint ez országos rekord. Azért, hogy mások is értsék, elmondom: 98 posta tartozik ide, ebből 32 munkáltatói jogkör szempontjából is. S amíg az új ház épült, háromszor költöztünk, de ebből egyetlen nap sem károsodott az ügyfél.

— *Tehát maradéktalanul elégedett.*

— Azért ezt nem mondanám. Itt van mindjárt a posta szervezeti tagozódása, amit viszont nem követelt az ügyfélszolgálat hasonló elkülönülése. S ennek kedvezőtlen jelei vannak. Az emberek most is elvárják a már megszokott szolgáltatásokat. Én ezért sokat várok a Postatörvénytől. Végre körül kell határolni a hatásköröket, vissza kell adni a postás dolgozó magabiztosságát.

— *Őn szerint hol követték el a legnagyobb hibát?*

— Úgy gondolom, hogy az átszervezési feszültség minden kihatott. A távközléscentrizmus a postaforgalom halálát jelentheti. Ha nem tudunk a több munkáért több pénzt fizetni, ugyan ki marad itt?

— *Mit tehet a szakszervezet?*

— Én tagja vagyok a Szabad Szakszervezet Munkástanácsának. Végre önzetlenebb együttakárás lenne szükség.

— *Kik között és hogyan?*

— Ki kell mondani, hogy egyrészt a gazdasági vonalra gondolok, másrészt arra, amit szakmának neveznek. A szakszervezetnek pedig kötelessége a döntés után a végrehajtást is végigverekedni. De ami a legfontosabb, végre kifelé is egyékesen képviselni a közös érdekeket.

— *Visszanyerhető a postáspszéztizs?*

— Ezt nem vettettük el, csak az ország a jelenlegi gazdasági, politikai bonyodalmak között leginkább a közszolgáltatást nélkülözi.

— *Érdemes lenne privatizálni?*

— Szerintem nem. A magánposta nem járható út, nem lenne eredménye. Mindenképpen a kormánynak kellene a helyzetet és a lehetőséget megvizsgálnia és tenni érte.

Búcsúzóul még bejárjuk a házat, amely kívülről, belülről egyaránt olyan tetszetős, hogy valóban nem túloznak a helybéliek: meghatározó színtöltő Mátészalkának.

Kurunczi Margit
Veégh Ádám

Együtt a csapat vasárnap is

Az Országos Mikrohullámú Központ dolgozói remekbe sikerült kirándulást rendeztek. Két név kívánczik az élménybeszámoló élére: *Ulicza Árpád-né, Judit* volt a főszervező, az irányító, *Takács János* pedig a főszakács.

Juditka birodalma a pénztár, mely a tévétorony első emeletén van. A székenyből előhúzó két maga készítette plakátot. Az egyikre körkörös írt a szöveget, a csalogató programot, középpont rajzszerző fogta a falitáblára, a kíváncsiak érdeklődését jobban felkeltette, mert olvasás közben tekerni kellett a rajzlapot. A körülmények szervező még azt is közölte, hogy az esti focimeccs tévéközvetítésére hazaérkeznek. És hogy még mi minden volt rajta, az a későbbiekben kiderül. Ami a lényeg, hogy az úticél Biatorbágy.

— *Miért éppen Biatorbágy?* — kérdezte a nagyon csinos, huszonhárom esztendő fiatalasszonyt.

— Szüleimnek arrafele van a vikendházuk, pici gyerekkorom óta ott töltöttem a nyarakat, az ünnepeket. Az egész környéket úgy ismerem, mint a tenyereimet. Rövid ideig képesítés nélküli pedagógus is voltam, a gyerekeimet elvittem kedvenc helyeimre, ők is nagyon élvezték.

Egy éve dolgozik az OMK-ban, s természetimádatával itt is megtermésztette környezetét. Igaz, nem volt nehéz, mert kolégái is szeretnek elszabadulni a városi köröngzetegből. Ez a mostani kirándulás azonban tért el az eddigiektől, hogy ezen a vidéken még nem jártak. Kedvcsinálás gyanánt egy csomó fényképet is megnézhettek; a „mézesmadzag” hatott.

— Csodálatos! — áradozik Judit szerelmesen erdejéről, mely Biatorbágy és Sós-kút között van, az erdészháztól egy kilométerre. Van itt félelmetesen gyönyörű sziklafal, forrás, nem messze halastó, s néhány mesterséges barlang, egykoron kőbányák voltak itt. Az erdőortól hallottam, hogy annak idején búvóhelye volt *Matuska Szilveszter*nek is.

Nos, bevezetésként ennyit. Saját kocsikkal mintegy harminc — nyolc gyerek — indult el az úticél felé. Tiszta, napos idő volt ezen a vasárna-

pon. Megérkezés után mindenki röszteszodóvé vedlett, hogy mihamarabb alagyúthassanak a bográcsban előkészített vörösborsos marhapörköltnek. A főszakács szerezte be a hozzávalókat is, Jancsi nem engedett beleszólni a főzésbe, ami számára szertartás. Szent áhitattal beszélt róla. Fáradozását nagy siker koronázta, mindenki dicséret közepette töltötte meg bendőjét. Jutott egy kis kóstoló az arra járó mezőőrnek is, aki megjegyezte: miért nem járnak ide sűrűbben?

Persze a kirándulás nemcsak evésből állt. A röszteszodó után szőlőszedés következett, ami nem kis ügyességet igényelt. A focimeccs sem maradt el. Jól megéheztek, kiérdemelték az ebédet.

A délutáni program volt a legizgalmasabb: a számháború. Judit ezt is előre megszervezte. Összehívta a társaságot, kis cetliket kellett húzniuk, eldönt, kik alkotják az apacsok és kik a cowboyok csapatát. A könnyebb megkülönböztetés céljából a cowboyok kockás ingben voltak. És hát természetesen mindenki kapott a homlokára egy számot. Indiánüvöltést zengett az erdő. A cowboyok harci feladata volt, hogy az indiánok tötenszobrát megkapta. (Egy agyagbrangcs volt.) Nem sikerült nekik, az apacsok győztek.

— Ott jöttünk-mentünk a „szobor” körül, mert mint kiderült, egy fára akasztott zakó zsebében dugták el. Különben a felnőttek komolyabban vették ezt a játékot, mint a gyerekek — meséli Judit, aki egy szomorú cowboy volt. El is hiszem neki.

A záróprogramnak ismét Judit volt a főszereplője.

— Persze hogy elvittem a gitáromat (gimnazista korában tanult meg gitározni), először a gyerekeknek játszottam. Gyerekeknek?! A Micimackót igazgatónk, *Hazai Gábor* énekelte a legnagyobb hangerővel. Kialakult egy zenekar is, pohárba rakott kavicsok csörgetése, focilabdán dobolás kísérte a pengetős muzsikát.

A pénztárszoba falának díszé Judit gitárja. Emlekeztet a biatorbágyi kirándulásra — és csalogat valami újra ...

— **Bánhidi** —

Dávodon voltunk

A székszárdi postásnyugdíjas klub negyvenöt tagja a közelmúltban a meleg vízű gyógyfürdőhelyre, Dávodra kirándult. Különjáratral, a Gemenc-Volán autóbusszal indult a csapat az egy napos útra.

Útközben megtekintették a kalocsai székesegyházat, az érseki könyvtárat és a tájházat, ellátogattunk a híres hajósi pinceso-

rokhoz. Természetesen megkóstoltuk a híres borokat, majd Dávodon, a végállomáson pihentük ki az út fáradságait. Az időt itt is jó hangulatban töltöttük el, s fel-frissülve és „megfiatalodva” térünk haza.

Azóta is emlegetjük ezeket az együtt töltött órákat.

— **horváth** —

Beszélgetés egy nyugdíjas aktivistával

Szabó Gézát a miskolci igazgatóság területén szinte mindenki ismeri, szereti és megbecsüli.

1925. április 25-én született Semjén községben. A postán 1940. szeptember 1-jétől 1985. szeptember 30-ig dolgozott. Postai pályafutását Ricsén kezdte. A postanövendék-tanfolyamot Kassán végezte. Szolgálatot teljesített még Szerecsen postahivatalnál, majd nyugdíjazásig Sárospatak hivatal vezetője volt, közben 1949. augusztus 15-től 1951. július 15-ig a SZOT, illetve az SZMT munkatársa volt.

1958-tól 30 éven keresztül a Postások Szakszervezete központi vezetőségének, s több cikluson át az elnökségnek is tagja volt. 1959-től egyfolytában városi tanács tag 1990-ig. Jó munkájáért két alkalommal a Munka Erdemrend arany fokozata kitüntetésben részesült. Sárospatak városa is kellőképpen elismerte városvédő és városépítő tevékenységét, mert kétszer megkapta a „Sárospatak Városért” kitüntetést.

Az elmúlt évtizedek alatt több magas szakszervezeti, szakmai és egyéb elismerést kapott. Úgy hiszem, ezek az elismerések minden külön kommentár nélkül is bizonyítják páratlan aktivitását és kiváló szervezőképességét.

Szabó Gézát nagyon sokan ismerik és szeretik, nemcsak a városban, hanem országszerte is, főleg a régi értelemben vett postás társadalomban. Úgy ismerjük, mint őszinte, nem kőntőfalazó, hanem véleményét az ügynevezett „veszélyes időkben” is bátran kinyilvánító egyéniséget.

Nyugdíjazása után is aktívan részt vesz a közeletről, társadalmi munkában. Aktív szolgálata alatt — mint kiváló szakember —

nek — meghatározó szerepe volt az igazgatóság és a végrehajtó postaszervek kapcsolatának kialakításában. Családi élete kiegyensúlyozott. Felesége szintén postás nyugdíjas. Fia a nyíregyházi távközlési-üzem vezetőhelyettese.

Mint „barát-szaktárs” őszinte, készséges és igen figyelmes. Adott szavára mindig lehetett és lehet építeni. Végeztől feltetttem egy kérdést:

— *Hogyan ítéli meg a postásságot, illetve az utódvállalatok dolgozóinak a helyzetét?*

— Sűrűn helyére kellene tenni a társadalombiztosítás és a nyugdíj ügyét. Meg kellene erősíteni a dolgozók és nyugdíjasok létbiztonságérzetét.

— *És mint nyugdíjasnak, mi a javaslat?*

— Létre kellene hozni a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezete Szövetsége mellett működő nyugdíjascsoportot, mely magas szinten képviselné a postai és távközlési nyugdíjasok érdekeit.

— *És mire gondol ennek országos megszervezésében?*

— Ezen még nem gondolkoztam — mondta, s őszinte tekintete állítását alá is támasztotta.

E sorok írójának lenne egy szerény javaslatom: erre a feladatra sokadmagammal a legmúltbóbnak az évtizedeken át a köz érdekében igen sokat bizonyító, nyílt szívű, mindig segítőkész veterán szakszervezeti aktivistát, a még mindig teljes szellemi és testi frissességét birtokló Szabó Gézát tartanám a legalkalmasabbnak.

Remélem, ha egyszer sor kerül rá, javaslatom nem talál süket fülekre. Addig is Géza barátunknak további eredményes munkát és jó egészséget kívánunk.

— **horváth** —

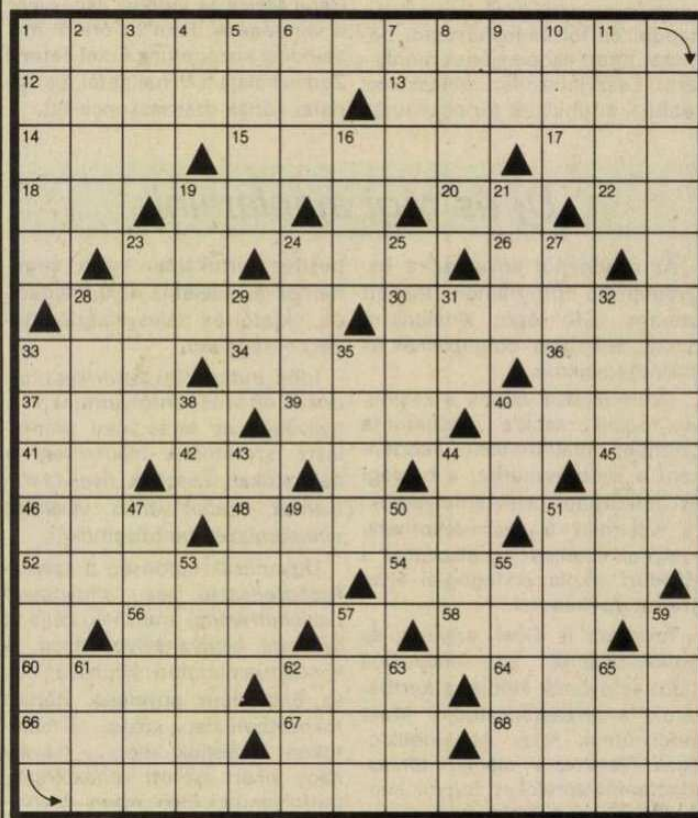

Alkalmi bélyegkiállítás

Június 17-én a Mabéosz székházában rendezett kiállítás mutatta be a Posta a Mária-kegyhelyek Magyarországon bélyegsort, melyet *Kékési László* tervezett.

A rendezvényen megjelent *Paskay László* bíboros is. Ezt a kiállítást a pápai látogatás színhelyein láthatják az érdeklődők.

— **kis** —

Kétszáz éve, 1791. szeptember 21-én született *Széchenyi István*, a legnagyobb magyar. *Kossuth Lajost* idézzük, aki az 1830-as évek Széchenyijéről mondta: az idézet a vízsz. 1. és a függ. 33. alatt található.

VÍZSZINTES
1. Az idézet első része. 12. Az egyik irányba. 13. Bizonyos időszakonként. 14. Szófaj. 15. Svájci üdülőhely. 17. Hőerőmű részle. 18. Duplázva városunk. 19. Távolabbi ős. 20. Étélizésítő. 22. Folyadék. 23. Jószerző. 24. Szörnyedő. 26. Vállás röv. 18. Nyomdai dolgozó. 30. Karimája. 33. Ellenőrző szerv. 34. Nagyon öregek. 36. Tartalék. 37. Pátinás szallóda. 39. Katonai egység. 40. Naplopó. 41. Fél giga! 42. Izomkötő. 44. Gól, nem esett. 45. Osztrák és vatikáni gépkocsijel. 46. Görög betű. 48. Takar. 51. Fogyasztá. 52. Életüket sokan neki köszönhetik! (utolsó négyzetben személynevének kezdőbetűje). 54. Virslikísérő. 56. K-val a végén kivágott fa törzsének része. 58. Borít. 60. Előkelő, kiváló. 62. Bukószél. 64. Bevásárlóhely. 66. Az étkészletnek ez is része lehet. 67. ... et labora. 68. Névnapija augusztus 29-ikén van.

FÜGGŐLEGES

1. Ésszerűsíti a munkáját. 2. *Imre* (Budapest), *Szabó Erika* (Devecser), *Szűcs József* (Szedged).

Babszem! 5. Közel-keleti orber 21-én született *Széchenyi István*, a legnagyobb magyar. *Kossuth Lajost* idézzük, aki az 1830-as évek Széchenyijéről mondta: az idézet a vízsz. 1. és a függ. 33. alatt található. **VÍZSZINTES**
1. Az idézet első része. 12. Az egyik irányba. 13. Bizonyos időszakonként. 14. Szófaj. 15. Svájci üdülőhely. 17. Hőerőmű részle. 18. Duplázva városunk. 19. Távolabbi ős. 20. Étélizésítő. 22. Folyadék. 23. Jószerző. 24. Szörnyedő. 26. Vállás röv. 18. Nyomdai dolgozó. 30. Karimája. 33. Ellenőrző szerv. 34. Nagyon öregek. 36. Tartalék. 37. Pátinás szallóda. 39. Katonai egység. 40. Naplopó. 41. Fél giga! 42. Izomkötő. 44. Gól, nem esett. 45. Osztrák és vatikáni gépkocsijel. 46. Görög betű. 48. Takar. 51. Fogyasztá. 52. Életüket sokan neki köszönhetik! (utolsó négyzetben személynevének kezdőbetűje). 54. Virslikísérő. 56. K-val a végén kivágott fa törzsének része. 58. Borít. 60. Előkelő, kiváló. 62. Bukószél. 64. Bevásárlóhely. 66. Az étkészletnek ez is része lehet. 67. ... et labora. 68. Névnapija augusztus 29-ikén van.

— **Bánhidi** —

Beküldési határidő: szeptember 10.

Előző rejtélyünk helyes megfejtése: ... a világon, hogy valahol otthon legyünk benne.

Könyvtalványt nyertek: *Kőfalvi György* (Szarvas), *Selmeci* (Devecser), *Szűcs József* (Szedged).

Micsoda?

Levegylem?

Leveszem...

...a kalapot

POSTAI ÉS HÍRKÖZLÉSI DOLGOZÓK LAPJA
A Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetségének lapja
Szerkesztőség: Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Postacím: Budapest, Postafiók 14. 1406
MNB 218-98330-4116
Felelős szerkesztő: VEÉGH ADÁM
Tervező szerkesztő: MEZŐFI LÁSZLÓ
Telefon: 142-8777
Kiadja a Postai és Hírközlési Dolgozók Szakszervezeti Szövetsége
Budapest XIV., Cházár András u. 13. 1146
Levél cím: Budapest, Postafiók 14. 1406
Felelős kiadó: GRICSERNÉ HESZKY ENIKŐ elnök
Előfizetési díj egy évre: 36 Ft
91-1031. Szikra Lapnyomda, Budapest
Felelős vezető: DR. CSÖNDES ZOLTÁN vezérigazgató
ISSN 0866-1766